

CĂRTICICA MEA

cu povești celebre

ROMÂNEȘTI 3

REGIS

Fata săracului cea isteată	3
Ileana-Sânziana.....	11
Cele douăsprezece fete	19
Palatul de cleștar	27
Domnișorul	37
Vrabia	45
Lia-Ciocârlia.....	56
Privighetoarea	66
Cele douăsprezece luni.....	74
Stigletele	82
Dochia.....	91

Ilustrații de COCA CREȚOIU-ȘEINESCU
Texte prescurtate după SIMION FLOREA MARIAN

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

Fata săracului cea isteată

Petre Ispirescu (text prescurtat)

A fost odată un om sărac, cu o casă de copii. El își sapă o groapă mare, să facă un bordei. Peste noapte, vaca boierului căzu în groapă și muri. Boierul îl duse în fața împăratului.

Acesta, stând în cumpănă, le puse trei întrebări. Cine le va dezlega a aceluia să fie dreptatea. Prima: Ce e mai gras în lume? A doua: Ce este mai bun? A treia: Ce aleargă mai iute?

Țăranul ajunsese acasă și fata lui cea mai mare îl rugă să-i spună păsul, doară i-o putea da vreun ajutor, în fața împăratului,

boierul, mândru, răspunse: «Mai gras pe lumea aceasta este porcul meu».

Țăranul, cu sfială, zise: «Eu cred că pământul să fie mai gras pe lumea asta, că el dă toate bunătățile pe care le avem».

La a doua întrebare, boierul răspunse că armăsarul său aleargă mai repede, că nu-i vezi copitele. Dar țăranul chibzui că nimic nu aleargă mai iute decât gândul.

Când fu la a treia întrebare, boierul răspunse că nimic nu e mai bun decât judecată cea dreaptă a împăratului. Iar țăranul socoti că mai bun pe lume este sănătatea omului.

Împăratul îi ceru țăranului să-i spună cine l-a învățat să răspundă așa de potrivit și el mărturisi adevărul adevărat.

Mirându-se de iscusința fetei, îi porunci săracului să vie la palat cu ea nici îmbrăcată, nici dezbrăcată, nici călare, nici pe jos, nici pe drum, nici pe lângă drum.

Când auzi săracul una ca asta, începu a se vaită. Dar fata cea mare îi spuse să nu se teamă, că-i vine ea de hac.

Cum se făcu dimineață, fata aruncă pe ea o plasă, luă două mâțe la subțiori, încăleca pe țăp și plecă la curtea împărătească.

Astfel, ea era nici călare, nici pe jos, că îi da de pământ când un picior când altul, țapul fiind pitic. Umbla nici pe drum, nici pe lângă drum, căci țapul nu ținea drumul drept.

Nu era nici îmbrăcată, nici dezbrăcată, cu plasa aruncată pe dânsa.

Împăratul, când o văzu, dădu poruncă să se dea drumul la câinii ce-i ținea în laț. Dar și ea dete drumul mâțelor, iar câinii se luară după ele și fata săracului ajunsese cu ușurința lângă împărat.

Împăratul văzând și această iscusință a fetei, o luă de nevastă, dar îi spuse că nu are voie să judece fără el.

Însă ea judeca o pricină în lipsa împăratului și acesta o alungă de la palat. «Ia-ți ce poștești de la mine, ia ce-ți este mai drag din casa mea și du-te la taică-tău acasă».

Nevasta îi ceru să mai dea o petrecere, cea din urmă, la care să petreacă împreună. Și chefuiră până împăratul se îmbătă turtă. Atunci

